

► TEMA

El Patrimoni fotogràfic

Estam davant la figura de gran fotògraf Gabriel Casas i Galobardes, qui fins al final de la Guerra Civil espanyola es va dedicar especialment al retrat, al foto-periodisme i a la fotografia institucional a Catalunya. Posteriorment, a conseqüència d'haver estat inhabilitat per exercir el fotoperiodisme, va centra-se en la fotografia industrial, l'interiorisme i el retrat

La obra fotogràfica de Gabriel Casas en Palma

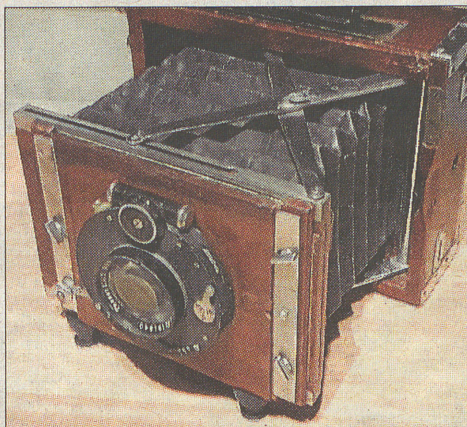
♦ Cristina Martínez*

El pasado 16 de marzo tuvo lugar la inauguración de la nueva exposición del Caixa Forum: *Gabriel Casas. Fotografía, informació i modernitat, 1929-1939*, que estará en Palma hasta el próximo 4 de junio. Gabriel Casas (1892-1973) fue uno de los fotógrafos españoles más importantes del periodo de entreguerras. Desde

joven, se imbuía del oficio por tradición familiar, viajó al sur del continente americano y, finalmente, regresó a su Barcelona natal para abrir su propio estudio fotográfico (1922), donde desarrolló la mayor parte de su trabajo.

Precisamente, esta exposición cubre los diferentes aspectos de su fotografía, en el periodo que va de la Exposición Internacional de Barcelona de 1929 hasta los últimos meses de la Guerra Civil. Esta muestra comienza con sus trabajos de foto-

periodismo, cubriendo los diferentes acontecimientos históricos, como las huelgas generales o las elecciones autonómicas de la República. A continuación, nos adentramos en la fotografía social, en la que retrata la vida miserable de las clases más humildes que vivían en el barrio chino barcelonés. Aquí se nos ofrece también un muestrario de su fotografía industrial y publicitaria,

con fotos sobre la construcción de la Sagrada Familia o sobre maquinaria ferroviaria, entre otros. Pero además, se pueden contemplar diferentes vitrinas con objetos fotográficos personales y revistas ilustradas donde publicó parte de su obra.

Una curiosidad de esta exposición está en una fotografía que, precisamente, aparece en la portada del último libro de Carlos Ruiz Zafón, *El laberinto de los espíritus* (2016), indicando la

modernidad que aún subsiste en la obra de este fotógrafo.

En esencia, se trata de una exposición elegante y exquisita, organizada y avalada por el Museo Nacional de Arte de Cataluña y el Archivo Nacional de Cataluña, que nos aproxima a un autor poco conocido fuera de Cataluña.

* Llicenciada en Història

► TEMA

Sèries històriques de TV

En els darrers anys hi ha hagut una espècie de 'boom' amb les sèries històriques, les quals com les novel·les, inciten l'espectador a interessar una mica més per esdeveniments que varen ocórrer i per personatges que varen viure en el passat. No obstant això, cal tenir present que estam davant productes de ficció i que no tot va ocórrer tal i com es mostra a la petita pantalla

The Crown

♦ Josep Maria Buades*

De les novetats que l'any passat ens dugué en matèria de sèries històriques televisives, *The Crown* destaca de manera notable. És ben sabut que els britànics tenen bona mà per retratar els seus reis i que a més ho fan sense amagar cap dels seus vicis més detestables. Potser per això no ha calgut escriure una *Llegenda Negra* contra ells: l'escena

pública s'ha encarregat de ventilar els draps bruts, ja fos amb els drametes de Shakespeare representats al palau reial o amb les produccions audiovisuals de la BBC.

The Crown, però, s'arrisca especialment, ja que narra fets que encara estan vius en la memòria de moltes persones i amb una protagonista (la reina Elisabet II d'Anglaterra) que continua viva. El resultat, sorprenentment, és una sèrie que agrada tant a monàrquics com a republicans.

Els primers trobaran en els seus

capítols un retrat realista de la vida de la família reial, amb tota l'ostentació de les coronacions a l'abadia de Westminster, sota el compàs dels himnes de Händel i amb les exigències del més exquisit protocol. Aquesta pompa es complementa amb un grapat de xafarderies que faran les delícies als assidus de les revistes del cor.

Als republicans els refermarà la seva convicció de què la monarquia

és un sistema de govern caduc, més propi de l'Edat Mitjana que dels temps actuals. Continuaran trobant un absurd que el criteri per nomenar un cap d'estat sigui el fet d'haver nascut el primogenit d'un determinat úter coronat. A més, tindran constància del poc interès de la Casa Reial pel saber.

Els guionistes no dissimulen gens l'escassa formació acadèmica que rebé la jove Elisabet Windsor. Uns pocs articles de la constitució britànica sobre el paper dels reis en les institucions i un ensinistament en bones maneres seran tot l'aprenentatge que tindrà la jove monarca per encarar-se a titans de la política com Winston Churchill.

* Doctor en Història

► TEMA

La importància dels ajuntaments

En els darrers temps, diferents ajuntaments de les Illes Balears han posat en marxa processos de participació ciutadana. Fins i tot, alguns han demanat a la ciutadania que proposessin projectes en els quals es poguessin fer algunes les inversions municipals, com són els municipi que han apostat pels pressupostos participatius

La transformació de les polítiques públiques

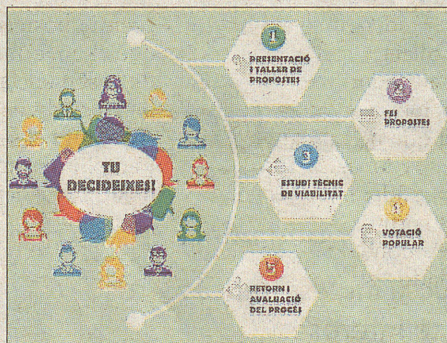
♦ Neus Bauçà Ferrer*

El concepte 'polítiques públiques' com el coneixem avui en dia apareix de la mà de l'Estat de Benestar. L'augment de les demandes en la prestació de serveis públics per part de la ciutadania provoca -juntament amb la globalització, l'auge de les noves tecnologies i l'aparició

de nous actors en la presa de decisió de polítiques públiques- la irrupció del paradigma de la Nova Gestió Pública, que té com objectiu l'adaptació de les estructures administratives a les noves demandes i context, i en el que el ciutadà té un paper gravitatori sobre el que es fonamenten les decisions polítiques.

Al mateix temps assistim a una major integració dels principis de l'Estat de Benestar, en la que els ciutadans demanen qualitat en la

prestació de serveis; i, a partir de la crisi econòmica, trobem una societat en la que tothom sembla voler una nova democràcia. El ciutadà es mostra enfadat amb la organització política i els seus dirigents. Vol exercir plenament el seu dret a decidir sobre els assumptes d'interès públic; que la seva definició sigui transparent; i poder reconèixer les raons d'interès públic com a seves. Els poders públics, coneixedors d'aquestes demandes, s'han vist

obligats a incorporar forces i agents externs a l'àmbit públic per impulsar les seves polítiques públiques i respondre així a les noves necessitats ciutadanes. Així doncs, governar i la funció de les pròpies administracions públiques es converteix en un procés interactiu en el que cap agent, sigui públic o privat, té els suficients coneixements ni la capacitat d'utilitzar els recursos per re-

soldre unilateralment els problemes, havent d'actuar en xarxa.

L'Administració local s'ha convertit en la institució més adequada on desenvolupar aquest mecanisme de creació de polítiques, al ser la més propera al ciutadà, la que coneix de primera mà les demandes i la que interactua més habitualment amb la societat.

* Llicenciada i Màster en Ciències Polítiques i de l'Administració (UPF)

Campus Obert

CUESTIONES DE ACTUALIDAD DESDE LA ÓPTICA DE EXPERTOS UNIVERSITARIOS

COORDINACIÓN

Sebastià Serra i Busquets

Antoni Vives Reus

Rafel Puigserver Pou (CEDOC-UIB)